

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 19 lipca 2021 r.

DIH-3.707.44.2021.IJ

DECYZJA DIH-III/37/2021

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji nr 45/2021 Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie z dnia 14 kwietnia 2021 r. nakładającej na przedsiębiorcę Piotra Piotrowicza, prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Piotr Piotrowicz Firma „FORTEX” w Krakowie, karę pieniężną w wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), co wyraziło się nieprawidłowościami polegającymi na uwidocznieniu cen towarów i usług w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. podania:

- 1) ceny w sposób „od” – 1 pozycja (usługa; Inne usługi – spawanie),
- 2) cen w sposób „od...do” – 56 pozycji (35 usług, 18 materiałów, 3 koszty dojazdu) – przy czym wszystkie z ww. cen nie były dodatkowo podane z uwzględnieniem podatku VAT (netto),
- 3) cen 4 pozycji bez uwzględnienia podatku VAT – netto (opłaty za dojazd w przypadku rezygnacji z usługi przez klienta oraz oczekiwania klienta),

utrzymuje ww. decyzję w mocy.

Uzasadnienie

W dniach od 19 i 27 stycznia 2021 r. inspektorzy reprezentujący Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Krakowie zwanego dalej: „Małopolskim WIIH” lub „organ pierwszej instancji”, przeprowadzili kontrolę u przedsiębiorcy (...), dalej: „strona”, „strona postępowania”, „przedsiębiorca”.

Upřednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), dalej: „Prawo przedsiębiorców”, skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli z 14 grudnia 2020 r., ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli: legalności działania przedsiębiorcy, sprawdzenia przestrzegania przez przedsiębiorcę obowiązków w zakresie informowania o cenach, rzetelności uwidaczniania cen dla konsumentów.

W toku kontroli stwierdzono nieprawidłowości polegające na uwidocznieniu towarów i usług w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, tj. podanie:

- 1) ceny w sposób „od” – 1 pozycja (usługa; Inne usługi – spawanie),
- 2) cen w sposób „od...do” – 56 pozycji (35 usług, 18 materiałów, 3 koszty dojazdu) – przy czym wszystkie z ww. cen nie były dodatkowo podane z uwzględnieniem podatku VAT (netto),
- 3) cen 4 pozycji bez uwzględnienia podatku VAT – netto (opłaty za dojazd w przypadku rezygnacji z usługi przez klienta oraz oczekiwania klienta).

Nieprawidłowości te naruszają art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2019 r. poz. 178), dalej: „ustawa o cenach” oraz interesów konsumentów. Określenie cen w formie zapisu „od”, „od ... do” tzw. widełek, jak również nie podanie ceny z uwzględnieniem podatku VAT jest podaniem ceny w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwość.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, w piśmie z 16 lutego 2021 r. organ pierwszej instancji zwrócił się do Naczelnika Urzędu Skarbowego w Krakowie o przesłanie informacji o wielkości obrotów i przychodów osiągniętych w roku rozliczeniowym 2019 przez stronę postępowania.

W dniu 23 lutego 2021r. Małopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej w trybie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach z tytułu niewykonania obowiązków uwidaczniania cen świadczonych usług.

Jednocześnie stronę pouczone o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, a w szczególności o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, przeglądania akt sprawy, jak również brania udziału w przeprowadzeniu dowodu oraz możliwości złożenia wyjaśnienia.

Strona skorzystała ze swojego uprawnienia do wypowiedzenia się w sprawie i działając przez pełnomocnika, pismem z dnia 16 marca 2021 r. wskazała wysokość przychodów strony oraz wydatki i wniosła o przeprowadzenie następujących dowodów:

- 1) z podsumowania podatkowej księgi przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2020 r.,
- 2) z wydruku cenników innych przedsiębiorców świadczących usługi ślusarskie na rynku, na okoliczność ustalenia, że cennik stosowny przez stronę realizuje wymogi art. 4 ust. 1 ustawy o cenach w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiając porównanie cen,
- 3) z przesłuchania kontrolowanego i przesłuchania (...) na okoliczność ustalenia, że cennik stosowany przez stronę realizuje wymogi art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.

Postanowieniem z dnia 23 marca 2021 r. organ pierwszej instancji odmówił przeprowadzenia dowodów wymienionych w piśmie strony z dnia 16 marca 2021 r., jednocześnie wskazując, iż przesłane dokumenty, tj. z podsumowania podatkowej księgi przychodów i rozchodów za okres od stycznia do grudnia 2020 r. zostaną uwzględnione w decyzji administracyjnej.

Decyzją z dnia 14 kwietnia 2021 r. Małopolski WIIH wymierzył przedsiębiorcy (...), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o cenach, karę pieniężną w wysokości 5.000 zł za niewypełnienie w miejscu sprzedaży detalicznej obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy.

W dniu 10 maja 2021 r. do Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie wpłynęło odwołanie strony. W odwołaniu tym strona zaskarżyła w całości:

- 1) decyzję Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej nr 45/2021 z dnia 14 kwietnia 2021 r. w przedmiocie nałożenia na stronę kary pieniężnej w kwocie 5.000 zł,
- 2) postanowienia Małopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 23 marca 2021 r. w przedmiocie odmowy przeprowadzenia dowodów.

Strona postępowania zarzuciła ww. decyzji:

- 1) naruszenie przepisów prawa materialnego:
 - a) art. 4 ust. 1 ustawy o cenach poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że stosowanie cen poprzez określenie przedziału wyrażonego określeniem

krańcowych wartości ceny minimalnej i maksymalnej za świadczenie usługi, gdy zdaniem strony jest to maksymalnie precyzyjne bez uprzedniego zapoznania się ze specyfiką zlecenia,

- b) art. 6 ust. 1 ustawy o cenach poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zastosowanie kary pieniężnej rażąco przekraczającej stopień naruszenia obowiązków i niedostosowanej do wysokości przychodów strony;

2) naruszenie przepisów procedury, a to:

- a) art. 189f § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735), dalej: „Kpa” - poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie odstąpienia od nałożenia kary pieniężnej, w sytuacji, w której waga rzeczywistego naruszenia prawa była znikoma, zaś istniejące w rzeczywistości (a nie będące efektem jedynie oczywiście błędnej wykładni przepisów dokonanej przez organ pierwszej instancji) uchybienia zostały usunięte;
- b) art. 7 Kpa w związku z art. 77 § 1 Kpa w związku z art. 80 Kpa – poprzez jego niezastosowanie i niepodjęcie na wniosek strony czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego, poprzez pominięcie wnioskowanych przez stronę w toku postępowania dowodów;
- c) art. 10 § 1 Kpa – poprzez jego niezastosowanie i zaniechanie poinformowania strony o przysługującym jej prawie do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań przed wydaniem decyzji.

W zakresie wspólnym dla decyzji i postanowienia strona zarzuciła naruszenie procedury, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia:

- a) art. 78 § 1 Kpa - poprzez nieprzeprowadzenie wnioskowanych przez stronę dowodów, w sytuacji, w których okoliczności nimi objęte miały znaczenie dla sprawy i dotyczyły okoliczności zmierzających do wykazania braku podstaw do nakładania kary pieniężnej;
- b) art. 78 § 2 Kpa - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i całkowicie dowolne oraz niemerytoryczne odmówienie przeprowadzenia dowodu w sytuacji, w której dowody wnioskowane przez stronę dowodziły okoliczności nieudowodnionych w trakcie postępowania dowodowego (o czym świadczy treść decyzji) oraz zostały zgłoszone w trakcie przeprowadzania dowodów.

W związku z powyższym strona wniosła o zmianę decyzji pierwszego organu i odstąpienie na zasadzie 189f § 1 pkt 1 od nałożenia kary przez organ pierwszej instancji i poprzestanie na

pouczeniu lub o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

Pismem z dnia 28 maja 2021 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, dalej: „Prezes UOKiK” poinformował stronę postępowania o toczącym się postępowaniu odwoławczym oraz przysługującym stronie prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona zwróciła się o udostępnienie akt w formie zeskanowanych dokumentów, które zostały jej przesłane w dniu 23 czerwca 2021 r. Strona nie wypowiedziała się co do przesłanych jej dowodów.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z treścią art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Czynności kontrolne prowadzone wobec strony postępowania wykazały, iż ww. przedsiębiorca nie wykonał obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach. W toku kontroli jednoznacznie stwierdzono, iż strona podała :

- 1) cenę w sposób „od” dla 1 pozycji (usługa: Inne usługi – spawanie),
- 2) ceny w sposób „od...do” dla 56 pozycji (35 usług, 18 materiałów, 3 koszty dojazdu) – przy czym wszystkie z ww. cen nie były dodatkowo podane z uwzględnieniem podatku VAT (netto),
- 3) ceny 4 pozycji bez uwzględnienia podatku VAT – netto (opłaty za dojazd w przypadku rezygnacji z usługi przez klienta oraz oczekiwania klienta).

W odwołaniu strona postępowania wniosła o uchylenie decyzji organu pierwszej instancji i zakwestionowała nieuwzględnienie przez ten organ specyfiki prowadzonej działalności, naruszenie prawa materialnego tj. art. 4 ust. 1 oraz art. 6 ust. 3 ustawy o cenach, a także naruszenia przepisów art. 7 Kpa, z art. 10 Kpa oraz przepisów art. 189f § 1 pkt 1) Kpa oraz art. 78 § 1 i 2 Kpa.

Zdaniem Prezesa UOKiK twierdzenia strony zawarte w odwołaniu nie zasługują na uwzględnienie.

W protokole kontroli jednoznacznie wskazano, że cennik przedstawiony przez stronę zawierał ceny netto oraz oznaczone poprzez „od” oraz „od - do”, a protokół ten został przez nią podpisany bez wnoszenia uwag i kwestionowania zgromadzonego w toku kontroli materiału dowodowego.

Zatem kwestionowanie naruszenia art. 7 Kpa czyli niepodjęcia przez organ pierwszej instancji wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, nie znajduje uzasadnienia. Organ pierwszej instancji zebrał materiał dowodowy w sposób wyczerpujący, zgodnie z art. 77 Kpa. Podkreślić należy, iż Kodeks postępowania administracyjnego w art. 80 pozwala ocenić organowi czy dana okoliczność została udowodniona. W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, iż strona nie dopełniła obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, co potwierdzają ustalenia kontroli zawarte w protokole.

Przywołać należy, iż inspektorzy wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Krakowie próbowali ustalić rzetelność uwidoczniania cen w oparciu o losowo wybrane faktury, jednakże np. wykonane dzień po dniu prace ślusarskie polegające na montażu zamka kosztowały raz 615 zł a raz 1.890 zł. Nie można było zatem porównać cen zakresu usługi w odniesieniu do okazanego cennika (str. 4 Protokołu kontroli).

Przepisy ustawy o cenach mają na celu umożliwienie konsumentom zapoznanie się z całą kwotą, którą będą musieli zapłacić za towar lub usługę. Dlatego też art. 3 ust. 2 tej ustawy jednoznacznie wskazuje, że w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług. Podanie cen usług, materiałów czy kosztów dojazdu bez uwzględnienia podatku VAT jak również w formie „od” i „od – do” jest dla konsumentów niejednoznaczne i budzące wątpliwości. Tym samym takie oznaczenie cen nie wypełnia dyspozycji art. 4 ust. 1 ustawy o cenach.

Podkreślić należy, że obowiązujące przepisy prawne nie przewidują żadnych odstępstw w zakresie uwidoczniania cen usług ze względu na rodzaj prowadzonej działalności gospodarczej czy też podkreślanej przez skarżącego specyfiki prowadzonej działalności. Przepisy te są prawem powszechnie obowiązującym i dotyczą każdego przedsiębiorcy świadczącego usługi lub dokonującego sprzedaży detalicznej towarów.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwraca uwagę, że art. 4 ust. 1 ustawy o cenach stanowi, iż w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Niezrealizowanie ww. zgodnie art. z 6 ust. 1 ww. ustawy, powoduje nałożenie kary pieniężnej w wysokości do 20 000 zł. Przepis ten nakazuje zatem wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy, a w trakcie kontroli przystąpiono do wykonywania zaleceń inspektorów i na dzień wszczęcia postępowania wszystkie nieprawidłowości były wyeliminowane. Ustęp 3 tego artykułu stanowi natomiast iż, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu. Biorąc więc pod uwagę maksymalny zakres sankcji, jaką mógł zastosować Małopolski WIIH, kara w wysokości 5.000 zł jest, w ocenie Prezesa UOKiK, odpowiednią i zastosowaną prawidłowo, z uwzględnieniem wszystkich ustawowych kryteriów nałożenia sankcji.

Prezes UOKiK wskazuje, że celem ustawy o cenach jest ochrona konsumenta oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorcami. Informacja dotycząca ceny służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalność gospodarczą.

Wskazać w tym miejscu należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką właśnie jest kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów ustawy o cenach, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie – udowodnienie faktu braku właściwej informacji w zakresie m.in. ceny usługi, jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy (umyślnej czy nieumyślnej) danego podmiotu, czy też nie. Dodatkowo wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest karą administracyjną.

Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to

jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary i usługi opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen.

Wymierzając sankcję w niniejszej sprawie organ pierwszej instancji zasadnie posłużył się swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz dopuszczalnych jej wysokości, w tym wziął pod uwagę złożone przez stronę dokumenty finansowe (przy miarkowaniu wysokości kary administracyjnej). Ustalając wysokość kary organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił kryteria określone w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach. Małopolski WIIH wydał decyzję zgodną z obowiązującym stanem prawnym przy uwzględnieniu ustawowych wytycznych wymiaru sankcji wskazanych w art. 6 ust. 3 ww. ustawy oraz wspomnianych wymogów ujętych w celach regulacji.

Dodać należy, iż na stronę postępowania Małopolski WIIH nałożył w roku 2016 karę pieniężną za uwidocznianie cen w cenniku w sposób niejednoznaczny i budzący wątpliwości, co do ich wysokości, tj. bez dokładnego ich określenia w odniesieniu do rodzaju i zakresu poszczególnych usług (w formie „od – do”) oraz nie uwzględniając podatku VAT. Od decyzji tej strona się odwołała do Prezesa UOKiK a następnie na decyzję Prezesa UOKiK złożyła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, która została oddalona. Strona zatem doskonale wie, jakie obowiązki na niej ciążyą, a pomimo tego nadal nie stosuje się do obowiązujących przepisów prawa.

Wysokość kary pieniężnej ustalona na poziomie 5.000 zł jest, w ocenie organu drugiej instancji, kwotą optymalną realizującą zasady skutecznej, proporcjonalnej i odstraszałej kary ujętej w pomocniczo stosowanej legislacji unijnej tj. art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/6/WE z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom (Dz. U. L Nr 80 z 18.03.1998 r.). Należy ponadto stwierdzić, iż przepisy ustawy o cenach stanowią, iż wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada karę pieniężną w wysokości do 20 000 zł. Wymierzając sankcję w tym zakresie posługuje się przy swobodnym uznaniem w granicach określonych prawem kryteriów oraz wysokością organ pierwszej instancji, po dokonaniu oceny stwierdzonych nieprawidłowości oraz po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 ustawy o cenach ustalił wysokość kary pieniężnej przewidzianej prawem.

Mając na uwadze powyższe, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie znalazł podstaw do uchylecia bądź obniżenia kary.

Rozpatrując odwołanie Prezes UOKiK zbadał także kwestię odstąpienia od nałożenia kary na podstawie art. 189 f Kpa.

Powyższy przepis wskazuje wprost jakie podstawowe przesłanki muszą zostać łącznie spełnione, aby organ mógł odstąpić od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu. Występują wtedy, gdy:

- 1) waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub
- 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub strona została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

W przedmiotowej sprawie strona, pomimo posiadania wiedzy o konieczności stworzenia cennika zgodnego z obowiązującymi przepisami, nadal posiadała cennik z zastosowanymi w nim widełkami cenowymi oraz podaniem cen bez podatku VAT. Trudno zatem uznać, iż waga naruszenia jest znikoma i zaprzestano naruszenia prawa.

Tym samym przesłanka pierwsza nie została spełniona, zatem Prezes UOKiK nie znajduje podstaw dla zastosowania art. 189f pkt § 1 pkt 1Kpa.

Nie została spełniona również przesłanka z pkt 2 art. 189f § 1 Kpa, ponieważ nie była wydana przez inny uprawniony organ administracji publicznej prawomocna decyzja nakładająca na stronę za to samo zachowanie administracyjną karę pieniężną, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, czy też prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, a kara ta spełniałaby cele, dla których miałyby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Po przeanalizowaniu akt sprawy organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie nie zaistniały również okoliczności, o których mowa w art. 189f § 2 Kpa. Okoliczności i waga naruszenia prawa nie budzą wątpliwości, co do istnienia przesłanek faktycznych uzasadniających nałożenie kary pieniężnej. Strona nie dopełniła obowiązków nałożonych na nią w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

Mając powyższe na uwadze organ drugiej instancji nie znalazł podstaw do odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej.

Niezależnie od powyższego organ drugiej instancji informuje, że w myśl art. 67a § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz.1325 z późn. zm.) organ. Który nałożył karę –organ pierwszej instancji na wniosek strony w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

- 1) odroczyć termin płatności kary lub rozłożyć jej zapłatę na raty,

- 2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
- 3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prologacyjną.

Poruszony w odwołaniu zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 10 § 1 Kpa nie znajduje potwierdzenia w materiale dowodowym. Strona w piśmie z dnia 23 lutego 2021 r. została poinformowana o przysługujących jej na ww. podstawie prawnej uprawnieniach, z czego skorzystała wnioskując o przeprowadzenie dodatkowych dowodów. Ponadto należy wskazać, iż strona, w trakcie postępowania przed organem pierwszej instancji ustanowiła profesjonalnego pełnomocnika, który z racji wykonywanego zawodu doskonale orientuje się w uprawnieniach przysługujących stroni postępowania. Składając zaś wniosek o dopuszczenie dowodów skorzystała z przysługującego jej prawa.

Prezes UOKiK nie podziela także zawartych w odwołaniu zarzutów dotyczących odmowy, w postanowieniu Małopolskiego WIIH z dnia 23 marca 2021 r., przeprowadzenia dodatkowych dowodów, co zdaniem strony narusza przepisy art. 78 § 1 i 2 Kpa.

W uzasadnieniu decyzji nr 45/2021 z dnia 14 kwietnia 2021 r. Małopolski WIIH wskazał, iż nadesłane dane dotyczące Podsumowania księgi przychodów i rozchodów za styczeń – grudzień 2020 r. zostały uwzględnione przy wydawaniu przedmiotowej decyzji. Wyjaśnił ponadto, iż wniosek strony o przesłuchanie świadków (kontrolowanego oraz (...)) – reprezentującej kontrolowanego w czasie trwania kontroli) nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż organ pierwszej instancji posiadał wszystkie niezbędne do zakończenia postępowania administracyjnego informacje. Przesłuchanie strony i świadka prowadziłyby, zdaniem Małopolskiego WIIH, do jego nieuzasadnionego przedłużania.

W kwestii zaś nadesłanych przy wniosku cenników organ pierwszej instancji wskazał, iż postępowanie dotyczy kontroli i stwierdzonych nieprawidłowości w cenniku strony i na stan faktyczny nie mają wpływu zachowania innych, działających na rynku przedsiębiorców.

Prezes UOKiK podziela niniejsze stanowisko Małopolskiego WIIH. Podstawą nałożenia kary administracyjnej były stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości, które zostały opisane w protokole kontroli. Zatem należy uznać, iż zeznania kontrolowanego i świadka, którzy mogli się wypowiadać już na etapie kontroli nie zmieniają stanu faktycznego utrwalonego w protokole kontroli. Przedstawione zaś cenniki innych przedsiębiorców (niezgodne z obowiązującymi przepisami) nie są dowodem na brak nieprawidłowości w cenniku strony lecz na niską wśród przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą wiedzę w zakresie obowiązującego prawa w obszarze uwidaczniania cen świadczonych usług.

Zatem Prezes UOKiK nie widzi podstaw do uznania, iż organ pierwszej instancji naruszył art. 78§ 1 i 2 Kpa.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja organu pierwszej instancji była prawidłowa i co do istoty sprawy identyczna, jak decyzja podjęta przez organ drugiej instancji. Prezes UOKiK przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Małopolski WIIH zasadnie nałożył na przedsiębiorcę (...), karę pieniężną wysokości 5.000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), z tytułu naruszenia określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy o cenach, obowiązku uwidaczniania cen świadczonych usług. Tym samym, decyzja Małopolskiego WIIH z dnia 14 kwietnia 2021 r. o wymierzeniu kary pieniężnej powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2020 r. poz. 1325).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/